

Arrest

nr. 154 164 van 8 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. RUMONGE, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 29 april 2013 toe op Belgisch grondgebied en diende op 2 mei 2013 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) snam op 30 september 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 19 mei 2015 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 19 mei 2015, nr. 145 609).

1.3. De gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de minister) trof op 6 oktober 2015 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Verzoekster werd hiervan op 7 oktober 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw , die verklaart te heten ,

naam : X X X

voornaam : T.(...) D.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: China

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/09/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus / uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus / uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus / weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.4. Ter terechtzitting deelt de raadvrouw van verzoekster bij wege van inlichting mee, zoals reeds eerder aangegeven in een mailbericht van 17 september 2015 dat verzoekster op 23 juni 2015 een tweede asielaanvraag had ingediend die in overweging werd genomen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op wegens gebrek aan het rechtens vereiste belang. De verwerende partij wijst op de instructie die werd overgemaakt aan de gemeente en op de toepassing van artikel 39/70 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Volgens de verwerende partij *“zal haar asielaanvraag nog onderzocht worden door de Raad. De bestreden beslissing zal dan uiteraard pas uitwerking krijgen indien de asielaanvraag ongunstig wordt afgesloten. Langs de andere kant is het zo dat indien er alsnog beslist wordt dat verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingen- en / of subsidiaire beschermingsstatus het bevel om het grondgebied te verlaten overruled wordt door deze positieve beslissing en dus geen uitwerking kan en zal krijgen”*. Doordat een schorsend beroep werd ingesteld, is het beroep dus voorbarig. Verder benadrukt de verwerende partij dat de bestreden beslissing een bij wet voorgeschreven maatregel is.

2.2. De Raad stelt vast dat de exceptie van niet-ontvankelijkheid niet langer actueel is. Het is niet omdat de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten tijdelijk werd geschorst op grond van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet en verzoekster in het bezit gesteld werd van een bijlage 35 dat zij om die reden op heden geen belang meer zou hebben bij haar vordering. Aangezien het door verzoekster ingestelde beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal op 19 mei 2015 aanleiding gaf tot een arrest waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd (zie punt 1.2), is de bestreden beslissing thans wederom uitvoerbaar, zoals de

verwerende partij zelf aangeeft. Verder is het niet zo dat wanneer een beslissing een bij wet voorgeschreven maatregel is, het beroep om die reden onontvankelijk zou zijn.

De opgeworpen exceptie dient derhalve te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In haar vierde middel voert verzoekster onder andere de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekster betoogt hieromtrent het volgende:

“Gezien overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dient te respecteren en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissing te blijven, quod non.

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” (art. 74/13 Vw.)

(...)

Zoals reeds in de feitelijke gegevens aangehaald is de verzoekende partij de echtgenote van de heer Q.(...) D.(...) XXX. De heer Q.(...) D.(...) XXX werd erkend als vluchteling en heeft bijgevolg een onbeperkt verblijfsrecht hier in België (stuk 27).

De heer Q.(...) D.(...) XXX en de verzoekende partij zijn de ouders van K.(...) J.(...) Q.(...) D.(...) (stuk 28). Bij beslissing van het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 30 september 2014 (kennisgeving 30 september 2014) werd K.(...) J.(...) Q.(...) D.(...) erkend als vluchteling. Bijgevolg heeft ook het zontje van de verzoekende partij een onbeperkt verblijfsrecht.

(...)

De verwerende partij gaat immers voorbij aan de feitelijke gezinssituatie en het is niet duidelijk in de bestreden beslissing op welke manier hiermee dan rekening werd gehouden om toch te beslissen dat de verzoekende partij dient te worden verwijderd. Hieruit volgt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing de plicht had om een analyse te maken waarom, rekening houdende met de persoonlijke omstandigheden, een gedwongen uitvoering van de verzoekende partij, in licht van artikel 8 E.V.R.M., naar haar land van herkomst gerechtvaardigd wordt.

In die zin werd in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de speciale situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt. Het is de taak van de verwerende partij om, alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op basis van de elementen waarvan kan verwacht worden dat de staat daarvan kennis zou moeten hebben. De zorgvuldigheidsplicht van de overheid bestaat er nu juist in om zich op afdoende wijze te informeren teneinde met kennis van een beslissing te kunnen nemen (RvS, 11 juni 2002, nr. 107 624). De verzoekende partij herhaalt dat de verwerende partij alsook het Commissariaat – Generaal op de hoogte is van het feit dat de verzoekende partij de echtgenote is van de heer Q.(...) D.(...) XXX en zij moeder is van K.(...) J.(...) Q.(...) D.(...). Beide personen hebben in België een onbeperkt verblijfsrecht.

(...)

Verzoekster voegt als bijlagen bij haar verzoekschrift een afschrift toe van de verblijfstitel van haar echtgenoot, een uittreksel uit de geboorteakte van haar kind en een afschrift van de kennisgeving van de beslissing van de commissaris-generaal waarbij haar echtgenoot als vluchteling werd erkend (Verzoekschrift, bijlagen 27-29).

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

3.4. Blijkens het administratief dossier verklaarde verzoekster op 8 mei 2013 bij haar asielaanvraag dat zij in oktober 2010 in Delhi wettelijk gehuwd was met dhr. Q.D. (Verklaring DVZ 8 mei 2013, p. 5) en bevestigde zij dat zij met haar man samenwoonde op zijn adres te Antwerpen (Verklaring DVZ 8 mei 2013, p. 8). Tevens kan in het administratief dossier een afschrift worden aangetroffen van de gegevens uit het Rijksregister van haar echtgenoot. Tenslotte dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal *in fine* van zijn beslissing volgende passage heeft opgenomen ter attentie van de minister van Justitie: *“Ik vestig er tevens de aandacht op dat u hier een duurzame relatie hebt met een persoon die is erkend als vluchteling Q.(...) D.(...) (o.v. (...)) en dat u samen met hem een kind hebt.”*

3.5. Samen met verzoekster stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de minister totaal voorbijgaat aan deze gegevens die wijzen op een gezinsleven in België en dat uit niets kan worden opgemaakt dat hij hiermee rekening zou hebben gehouden, zoals nochtans voorgeschreven door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

3.6. De verwerende partij gaat in haar nota met opmerkingen summier in op de in de andere middelen aangevoerde schendingen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), maar zij rept met geen woord over de in het vierde middel opgeworpen schendingen.

3.7. Aangezien op geen enkele manier kan worden afgeleid dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening heeft gehouden met de elementen uit het administratief dossier die wijzen op een gezinsleven in België, is er sprake van een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en minstens van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het vierde middel is in de aangegeven mate gegrond. Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze thans niet onderzocht te worden (cf. RvS 24 oktober 2002, nr. 111 881; RvS 18 december 1990, nr. 36 050).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN